

MAŠKARE, OJ, MAŠKARE

Pike Nogavičke in Princeske, Supermani, Kavboji in Vile

Na pustni torek je bilo marsikje po naši občini veselo. Najbolj so seveda uživali otroci. Prizadevne mamice so jim sešile res slikovite maske, kot da bi hotele med seboj kar tekmovati, katera je bolj domiselna in dobra šivilja. Tako so na pustno razstavo prišle Pike Nogavičke in Princeske, Batmani in Supermani, Pikapolonice in Marjetice, Vile in Čarovnice, Kavboji in celo Indijanke pa tudi kak majhen Parkelj je bil vmes.

Te slike za spominski album je napravil naš fotograf Lojze Rozman v grosupeljskem Družbenem domu, kjer so veliko rajanje organizirali za vse štiri skupine iz vrtčevske enote Bloki. Celo tiste tovarišice, ki se sicer nerade šemijo, so se za to priložnost vdale skupni volji in tako so vzgojiteljice nastopile kot kovni z volnenimi lasuljami; varuhinje pa so bile v telovnikih z metuljčki, z željem začesanimi lasmi in narisanimi brki tako prepričljivi natakariji, da bi jih zlahka povabil pred kamero tudi kak filmski režiser. Le starši so bolj sramežljivo ubogali priporočilo tovarišic, naj enkrat na leto odvržejo svojo vsakdanjo podobo in tudi oni pridejo našemljani. Ob živi glasbi priložnostno sestavljenega grosupeljskega ansambla, ki je skupaj s tovarišicami skrbel za dobro voljo in družabne igrice, so se pisane maškare naskakale do mile volje. Na obisk je prišel tudi Alf. Mrzel tuš ob koncu veselja pa je povzročil le preveč prizadeven miličnik; pred Družbenim domom je neusmiljeno zapisoval narobe parkirane avtomobile, ki so jih starši veselih mašker zaradi neočiščene ceste, polne snega, pač pustili, kjer se je dalo. (B. P.)

Ko se je med vesele maškare s svojega planeta spustil še Alf, je razigranost dosegla višek. Vsi so se ga hoteli dotakniti.

Tovarišice so poskrbele, da tudi staršem ni bilo dolgčas. Ena od uspešnih igric: kateri očka bo prvi počil balon?

Slika za spominski album 1991: tovarišice – klovni (od leve) Melita, Darja, Branka in Lea ter »natakariji« Irena, Fikreta, Anka in Ana. (vse foto: Lojze Rozman)

ANKETA MED DIJAKI VOZAČI

Hitreje, ceneje, kasneje!

Vsak dan se iz grosupeljske občine vozi več tisoč ljudi v Ljubljano in v druge kraje. Pri tem se največkrat odločijo za avtobuse primestnega prometa. Najbolj številni uporabniki avtobusov so nedvomno dijaki, študentje pa tudi osnovnošolci, ki še nimajo svojega prevoza. Zato smo med njimi izbrali nekaj »žrtev« in jih povprašali za njihovo mnenje o avtobusih, voznem redu, ogrevanju, sprevodnikih, točnosti avtobusov, ceni. Nekateri so dodali tudi svoje mnenje o avtobusni postaji.

Irena K., dijakinja: Vozni red mi je všeč, saj avtobusi dokaj pogosto vozijo, pa tudi več ali manj točni so. Ne bi pa imela nič proti kakšnemu kasnejšemu nočnemu avtobusu. Le škoda, da so določeni sprevodniki kar naprej zateženi!

Simona Z., študentka: Res je, lahko bi bil kak kasnejši avtobus. Tako ne bi bila stalno v skrbeh, da bom morala pred koncem z gledališke predstave. Točnost? Avtobusi so točni le v dopoldne, v večernih urah imajo vedno pogosteje pet minut zamude. Nekateri šoferji so zelo neuvidevni, saj nočejo počakati ljudi, ki tečejo na avtobus.

Roman V., študent: Pozimi šoferji ogrevajo le sprednji del avtobusa, tako da zadaj vsi zmrzujemo. Novi avtobusi z lesenimi stoli so obupni. Na ovinkih se moraš držati z obema rokama, če nočeš pristati zraven stola. Dovolj daleč smo od Ljubljane, da se nam ne bi bilo treba voziti v takih živinskih vagonih. Vsi avtobusi so tudi grozno umazani, da sploh ne omenim avtobusne postaje, ki je je samo blato. Človek se kulturno do avtobusa ne more priti. Mladina na avtobusih se sploh ne zna obnašati. Pa še to: cena je previsoka.

Aleksandra I., dijakinja: Avtobus zamuja, včasih zvečer in ob sobotah in nedeljah ne vozi redno. Ob nedeljah bi lahko vozil vsake

pol ure, pa tudi mesečna vozovnica bi lahko veljala. Lahko bi bil cenejši. Pripombo imam tudi na voznike, ki pijejo.

Nina S., osnovnošolka: Hitreje bi morali voziti, biti bolj poceni, zvečer bi morali voziti pogosteje. Krasno bi bilo, če bi vozil avtobus ponoči od dveh ali treh, vsaj v petek in soboto.

Igor G., uslužbenec: Avtobusi so dokaj poceni. Do pol desetih zvečer je dober vozni red, kasneje pa bi moral odpeljati še kak avtobus iz Ljubljane in Grosupljega. Recimo ob dveh zjutraj. Sprevodniki imajo prevelike trebuhne in delajo gnečo med potniki. V starejših avtobusih piha skozi vrata: 95 odstotkov ljudi se ne zna obnašati, predvsem kadar dežuje. Takrat imaš polne čevlje vode, ki kaplja od sopotnikovega dežnika. Mine me volja do življenja, ko vidim ljudi v avtobusu!

Gregor S., dijak: Vse skupaj je ena kriza. **Jasmina S., dijakinja:** V bistvu sploh nimam pripomb. Postaja se mi zdi čisto v redu. Tudi avtobusi z lesenimi sedeži me ne motijo, saj vozijo hitreje kot navadni, zame pa je najpomembnejše, da pridem čimprej domov. Vozijo dovolj pogosto, pa tudi avtobusa v nočnih urah ne pogrešam.

Majda K., študentka: Tako malo uporabljam avtobus, da sploh nisem na tekočem. Lahko bi vozili pogosteje.

Jure Č., dijak: Vozni red je cool. Točnost ni cool. Avtobusi so preveč točni in se ne morem zagovarjati, da sem zamudil šolo zaradi njih. Eden izmed največjih problemov mojega življenja je, da ne vozijo ponoči. Vozovnica ima isto ceno kot pivo v Beli Grivi, vendar mislim, da to ni prav, saj ob pivu bolj uživam kot med vožnjo z avtobusom. Leseni sedeži me zelo motijo, saj se mi poleti nalepijo hlače na njihovo gladko ploskev. (A. K.)

PERISKOP – PERISKOP

● Na januarsko sejo občinske skupščine (23. januarja) je prišlo 19 od 25 delegatov družbenopolitičnega zbora, 21 od 25 delegatov zbora združenega dela, v zboru delegatov KS pa je od 25 članov manjkal le eden. Pa še to le tisti, ki je bil v odstopu (Željko Šmuc). Na februarjski skupščini (27. februarja) je bilo 23 od 25 delegatov družbenopolitičnega zbora, 20 od 25 delegatov zbora združenega dela in 21 od 25 delegatov zbora KS. Spodobna udeležba, le da je kasneje nekaj delegatov družbenopolitičnega zbora sejo zapustilo, ker je bil njihov predlog o glasovanju o odstopu predsednika IS preglasovan z 21 »proti« in 12 »vzdržanimi«, »za« pa je bilo »le« 25 delegatov.

● Sandija Grubeliča ni bilo ne na januarsko ne na februarjsko skupščino, kar je močno pokvarilo udeležbo v družbenopolitičnem zboru, katerega član je (bil). Pa ko bi se bil vsaj opravičil! Verjetno pa je imel hujše skrbi... Menda ga niso aretirali samo zato, ker je tako malomarno opravljal svoje delegatske dolžnosti??

● Pozitivni premiki na naši občini pod novo vlado naj bi bili (po mnenju predsednika IS Zdravka Štegr) doslej že: večja delovna disciplina, boljši odnos do strank in takšna reorganizacija občinskih upravnih organov, da bi pospešili in poenostavili njihovo delo ter za 14 mest skrčili število zaposlenih. Zaradi take reorganizacije veje po občinskih hodnikih kar nekaj nelagodja, negotovosti in strahu.

● Na občinskem Zavodu za zaposlovanje menda prosilcem za službe namignejo, da se

pri zasebnih obrtnikih ni varno zaposliti. Na to so vestni obrtniki protestirali celo v skupščini, češ da jim taka namigovanja jemljejo ugled. Nevestni, ki včasih svojim zaposlenim to in ono pozabijo izplačati, pa so bili zaenkrat – tiho.

● V petek, 1. marca, je gospa Ivanka Zrimšek tudi uradno odprla vrata svojega »vrtca« na Krki 28 a. Tako je njenih 6 varovancev v starosti do 3. leta prebilo led v novi organiziranosti prepotrebne domačega varstva. Skupinica je podaljšek »pravega« grosupeljskega VVO, ki skrbi tako za igrače kot za jedilnike in usmerjeno vzgojo tudi pri Zrimškovi. Ko bodo »njeni« malčki prerasli to varstveno skupino, se bodo normalno »preselili« v starejše skupine po ustreznih enotah vrtca.

● Zbori Skupščine občine Grosuplje so 22. oktobra 1980 podelili Ivanu Mačku-Matiji naziv častni občan občine Grosuplje »za njegovo nesebično in prizadevno skrb za vsestranski razvoj občine Grosuplje v njenem povojnem obdobju«. In zbori občine Grosuplje so mu 27. februarja 1991 to častno občanstvo tudi odvzeli, ker je poslanski klub Demosa že lani opozoril, da ni nikjer zaslediti teh konkretnih prispevkov k razvoju naše občine. »Prot« sta bila le 2 glasova v družbenopolitičnem zboru.

● Zima je bila letos bela, vendar je žičnica na Polževem tudi še pri 40 cm snega kar stala. Medtem pa je zasebnik, ki ima 370 m dolgo žičnico v Ravnem Dolu, med poskusnim obratovanjem kar lepo skrbel za svoj zaslužek...

KOZERIJA

Kam le divja ta nesrečni avto?

Pred slabim letom dni se je zgodilo nekaj, o čemer v Grosupljem še niso javno spregovorili. Sicer ne vem zakaj, vendar se mi zdi, da je skrajni čas za osvetlitev tega dogodka.

Pa začnimo. Na dan zmage leta 1945 sta se rodila brata srečnemu očetu in materi. V povojni izgraditvi porušenih temeljev domovine sta imela dokaj srečno otroštvo. Potem pa so nastopile težave. Brata sta postala najstnika in končno polnoletna enakopravna člana svoje družbe. Težava, ki ju je pestila do svoje petinštiridesetletnice, je bila v tem, da je oče enemu podaril traktor, drugemu pa športni volkswagen in tako odločil o njuni življenjski poti.

Traktorist je pridno oral zemljo, medtem pa je drugi hodil na dirke po svetu in vozil vedno hitreje avtomobile.

Tako je bilo vse do prejšnje pomladi, ko se je prvi naveličal traktorja in zahteval od drugega, da mu da svoj porsche, češ da bo on sedaj tekmoval. Drugi brat, ki je pravzaprav že nehal tekmovali in si je kupil bolj penzionerski avto, ga je posvaril: »Saj ni-

koli nisi vozil tako hitrih avtomobilov, ne bodi nor.«

»Naj te ne skrbi. Tudi jaz imam pravico voziti tak avto,« je rekel prvi in mu vzel ključe.

»Kakor hočeš. Ne reci potem, da te nisem posvaril. In ko boš ustavljal vozilo, pazi...«

»Ne uči me. Vem bolje kot ti!« ni hotel prvi poslušati nasveta. Sedel je za volan in odpeljal.

In tako sedaj lahko vidimo, kako po grosupljski občini nesrečni prvi brat vijuga po cestah, njivah, travnikih, pločnikih, parkiriščih in lovi volan. Vsake toliko časa se pelje mimo drugega brata in zavpije: »Ti si vse to zakuhal, da me avto noče poslušati!«

Toda drugi brat le skomigne z rameni, sede v penzionerski avto in se odpelje v svoje privatno podjetje za uvoz japonskih avtomobilov.

Tako. Tudi to smo osvetlili. Le upam, da zgornjo zgodbo ne bi kdo povezal z Demosovimi težavami, ki širijo po vsej Sloveniji negativni sindrom pravične oblasti.

Horazd Gorec